

i Reglen gjøre sig skyldige i, er Svineri, Dovenstab, Trægthed osv., og da kan en saadan lille Opmuntring, tildeelt øjeblikkelig, gjøre en meget god Virkning, ligesom det ogsaa er til den paagjældende Drengs eget Bedste, at Sagen faaer sin Afgjørelse hermed. Dersom Skipperen ikke maa lægge Haand paa Drengen og heller ikke kan anvende nogen af disse Straffebestemmelser, hvad saa? Han opfanger da maaskee Nag til Drengen, og det kan være til Skade for denne i hans hele Stilling. Det, at strue Drengen op til en saadan Person, at han skal kunne øve sin Selvstændighed, hvad maaskee gjør, at han paa en trodsig Maade mødsætter sig Skipperens Befalinger, vil i mange Tilfælde være til Skade for hans senere Udvikling. Naar man dernæst spørger, om det virkelig er Alvor, at enhver Skipper, der har tilladt sig at slaae en Dreng paa f. Ex. 16 Aar paa Dret eller Sligt i et Tilfælde, hvor Drengen kunde fortjene en saadan lille Opmuntring — som jeg før kaldte det — ubetinget skal drages til Ansvar herfor som for en strafbar Handling, skalde jeg seile meget, om man ikke er tilbøjelig til at svare: Nei, det er ikke Meningen, at det skal tages saa strengt, men man skal virkelig, naar maa gjør dette Raisonnement gjældende, være noget vaersom med at sætte den Bestemmelse ind i i Loven, at det er ubetinget forbudt at anvende corporlig Nerselse; thi naar en saadan Sag kommer for Domstolene, ere de nødte til at gaae ud deraf. Den trodsige, opslætsige Knegt, som, naar han kommer hjem, finder Fornøielse i at reise Sag imod Skipperen, maa faae Medhold hos Domstolene; men det er en uheldig Stilling at sætte de Domstole i, som practisk skulle bestæftige sig med disse Forhold. Jeg gjentager altsaa, at jeg troer, at man ved at ville forbyde al Huustugt eller corporlig Nerselse i det Forhold, hvorom her er Spørgsmaal, gaaer ud fra en for vidt breven og derfor sygelig Følelse.

J. J. Christensen: Jeg har tilladt mig at stille et Par Endringsforslag under Nr. 12 og 13 til §§ 16 og 18. Jeg skal ikke glæde mig ved den Mortagelse, som den sidste ærede Taler gav disse Endringsforslag; thi

han fatte sig stærkt imod dem, og dette vil maaskee forringe Sandsynligheden for at faae dem vedtagne. Mit Forslag under Nr. 12 vedrører § 16. Denne Paragraph gaaer ud paa, at Rømningsmanden, foruden at straffes som foransjort, tillige forbyrder sin tilgøbehavende Hvre og sine ombord efterladte Eiendele til Røberiet. Mit Forslag gaaer derimod ud paa, at kun saa stor en Deel af disse Eiendele skalde være forbrudt, som er nødvendig til at stadesløsholde Røberiet. Som jeg allerede ved første Behandling har omtalt, er dette jo egentlig ikke sat i Loven, saavidt jeg kan skjønne, som en Straffebestemmelse, men blot som en Skadesløsholdelse for Røberiet. Men jeg vil nu sætte som Exempel det Tilfælde, at der var to Rømningsmænd, der havde forvoldt Røberiet ligesom Skade ved deres Rømning, jeg sætter t. Ex. en Skade af hver til 10 Rd., men at den ene havde Eiendele ombord til Værdi af 10 Rd., medens den anden havde Eiendele ombord til Værdi af 50 Rd., saa synes det mig, at det var urimeligt, at den ene skalde lide Tabet af alle sine 50 Rd. Værdi, medens den anden ikke kom til at lide større Tab end netop Værdien af sine 10 Rd. Det er i og for sig en Selvfølge overfor denne Urimelighed, at Bestemmelsen ikke kan tilsigte en Straf, men kun en Skadesløsholdelse; men, Sagen seet ogsaa fra denne Side, fremtræder det ligesaa fulgt som en Urimelighed. Der er under Nr. 11 stillet et Forslag til den samme Paragraph, der har endeel Lighed med mit Forslag, hvad der allerede er gjort opmærksom paa. Der er imidlertid to Forskjelligheder imellem dem, idet Nr. 11 vil give Ret til Forauktionering af alle de Eiendele, som Rømningsmanden har efterladt ombord, medens efter mit Forslag kun saa stor en Deel af Eiendelene skal være forbrudt, som er nødvendig til at stadesløsholde Røberiet. Vel veed jeg, at det er Forslagets Mening, at den Sum, som udbringes mere, end der er nødvendig til at holde Røberiet stadesløs, skal tilbagebetales Rømningsmanden; men jeg vilde finde det mindre rigtigt uden videre at sælge alle Eiendelene ved Auction, medens kun maaskee en mindre Part deraf er nødvendig, for at Røberiet kan blive stadesløst. Den anden Forskjel, der findes mellem hans